

HERINNERINGEN

De Fransen hadden het zich boven gemakkelijk gemaakt.

Lui lagen ze in de fluwelen kussens der fraai gesneden rustbank, een kostbaar meubel, en steunden de beslijkte laarzen op een mahoniehouten stoel.

— Ehwel, Bakelandt? zei de een.

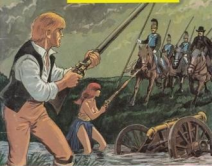
— 't Is goed, Cartouche, zeer goed! Ge durft veel! Ik bewonder u.

— Ja, ik weet waar ik moet zijn.

— 't Is of ge hier bekend zijt, hernam de roverhoofdman van West-Vlaanderen.

BAKELANDT

HET BELEG VAN NIEUWPOORT

tekeningen: HEC LEEMANS
tekst: J. DANIEL

UITGEVERIJ J. MORTS N.V.

- Of ik hier bekend ben! Dit huis heeft veel herinneringen voor mij.
- Ge spreekt raadselachtig.
- Of ik weet waar ik ben, Lodewijk? En waarom ik deze kamer eiste?

Wel hier gaf ik haar de eerste kus!

- Clothilde? vroeg de bandiet verrast.
- Ja, Clothilde.

Bakelandt's gelaat betrok.

- Weeral onvoorzichtig! zei hij ongerust.
- Waarom?
- Men kan u herkennen.
- Onzin! Na zovele jaren! En bovendien zijn we vermomd.
- 't Is waar!

— Toe, toe, geen muizenissen, Lodewijk. Ja, ik weet wel dat ge altijd bezwaren scheidt en daarom vertelde ik u niets van te voren. Ik wilde nu nog eens in dit huis logeren.

— Een gril!

— Noem het maar een dwaze gril zo ge wilt. Maar andere beweegredenen noopten me naar burggraaf de Poil te gaan.

— En welke dan?

— Hier zijn we veilig. Dit huis is als een graf. Niemand komt hier, want de edelman is dood voor de wereld, sedert ik zijn dochter meenam, en de vrouw is ziek, gelijk ge zelf gehoord hebt. Niemand zal ons hier zien en niemand zal dus uitvinden dat we vermomde krijgslieden zijn.

— Welnu, ik ben met uw stoutmoedig plan verzoend, hernam Bakelandt.

— O, ge kent me nog niet. En die papieren? Weet ge waar ik ze haalde? Bij commissaris Doremans, uit zijn lessenaar, in de nacht toen ik hem een bezoek bracht.

— Slim, zeer slim, zei Bakelandt, met stijgende bewondering voor de schelmse sluwheid van zijn gezelschap.

— Ik behoefde die papieren alleen in te vullen.

— Dus, we zijn nu de gasten van Clothilde's vader, hernam Bakelandt.

— Van mijn schoonpapa! Een fiere heer, niet waar? Hoe zou hij zich aanstellen, moest ik mij als zijn schoonzoon voorstellen.

Ja, Cartouche genoot.

— Hier kuste ik Clothilde voor 't eerst, herhaalde hij, hier lag ze in mijn armen en rustte haar hoofdje met de gouden lokken tegen mijn borst.

Opgewonden snelde hij naar 't venster, trok de pinnen weg.

— Wat gaat ge doen? kreet Bakelandt.

— Kom hier, Lodewijk!... Op de avond toen ze haar huis verliet, om mij te volgen... om 't wijf te worden van een roverkapitein, wachtte ik haar daar in die zijstraat... zie op die hoek... In een pelsmantel, bloothoofds verscheen ze, bevend als een lammetje... maar blakend toch van liefde...

— Doe het venster toe, de mensen kunnen ons zien, zei Bakelandt heel ongevoelig.

Cartouche gehoorzaamde.

De ellendeling was rood van opwindning.

— Toen beminde ik haar, zei hij. Maar dat is lang geleden.

— Toch zo heel lang niet!

— Wij leven snel! Oh! Clothilde is nu dood, en dat is maar goed ook. Oprecht gesproken, ik was ze al moe, 't leven was er uit, uren zat ze te dromen.

— Ze had zeker spijt en nu ik dit huis zie, kan ik het begrijpen ook. Van deze rijke woning moeten verhuizen naar een hut der Pijpelheide, is een verandering maar geen verbetering. Ik begrijp nog niet, dat ze niet gevlucht is.

— Waar moest ze heen? De trotse bullebak, die we hier beneden ontmoetten, zou zijn dochter nooit ontvangen hebben.

Enige tijd nog spraken de roversbazen over de arme vrouw, die wel lichtzinnig geweest was, doch haar misstap zo duur bekocht had.

Pierre kwam met het avondmaal, dat er verlokkelijk uitzag.

Beide schelmen deden het dan ook alle eer aan.

Na het maal eisten ze pijpen en tabak en weldra waren beiden in een dichte rookwolk gehuld.

— We zullen vroeg gaan slapen, zei Bakelandt, want morgen moeten we een gehele dag de stad doorkruisen. We zijn hier nu wel fijn gelogeed, maar men zal ons hier toch de goudvinkjes niet komen brengen.

— Bakelandt en Cartouche slapen in een rijkemanswoning in 't hartje van de stad Antwerpen, snoefde de hoofdman van de binders der Pijpelheide. Ha! wisten de gerechtsdienaars dat eens!

— Zo loeerde ik te Brugge in een prachtig hotel, zei Bakelandt en hij begon bluffend zijn stoutmoedige schelmstukken in West-Vlaanderens hoofdstad te verhalen.

De rovers ontkleedden zich en legden zich te bed, onder de sierlijke troonhemel.

Bakelandt sliep spoedig in en snurkte luid.

Cartouche kon zo vlug de slaap niet vatten. De oude herinneringen doemden weer op.

Eens was dit Clothilde's kamer!

In die tijd werd hij als Oostenrijks officier hier gastvrij ontvangen.

Toen gaf burggraaf de Poil nog schitterende feesten, waarvan gans de stad gewaagde.

Toen woonde hier de vrolijkheid, want de schone dochter was het zonnetje van huis.

En onder al haar aanbidders koos ze de bevallige Oostenrijkse officier.

Zonen van de deftigste huizen verstootte ze voor de krijgsman... de sluwe avonturier, die zo 't vertrouwen van de burggraaf won, dat hij zelfs dagen als gast uitgenodigd werd.

En de avond vóór 't vertrek, hadden de jonge lieden een kort, maar gewichtig onderhoud.

Toen verleidde de ellendeling 't lichtgelovig meisje hem te volgen, veinzend, dat hij nooit van haar vader de toestemming tot een huwelijk verkrijgen zou.

En Clothilde vergat haar ouders, haar eer... vertrappele haar geluk, en de volgende avond snelde ze weg, om haar geliefde... haar beul eigenlijk, in een zijstraat te ontmoeten en met hem te vluchten naar Duitsland.

O! ze had bittere tranen geschreid om die daad.

Cartouche zag haar weer voor zich, het beeldschoon meisje.

BAKELANDT

HET BELEG
VAN
NIEUWPOORT

www.rijksmuseum.nl

Hij hoorde nog haar smartkreet, toen hij haar de waarheid eindelijk bekende, die vreselijke waarheid, dat hij een rover was, die in een ellendige hut op de heide leefde.

Bakelandt snorkte en sliep gerust.

Cartouche mijmerde...

— Bah! zei hij, ze is de mijne geweest en nu is ze dood!... Ik moet haar vergeten, ik was ze toch al moe!

Nu rustte hij in dat grote bed onder hetzelfde dak waar het meisje had geleefd dat hem haar liefde had geschonken.

En een wreed genoegens sloop in zijn ziel.

De herinneringen die als een zwerm vlinders om zijn hersens fladderden, verlustigden hem zonder een greintje weemoed bij hem te doen ontstaan.

Hij herdacht de genoeglijke uren die hij met haar had doorgebracht en hij wist het nog zeer goed hoe groot haar geluk was, toen zij met hem langs de Rijn reisde, in dat bekoorlijke, dichterlijke land.

Alles was voor haar zonneshijn en lach.

— Weldra zou haar groot geluk bezegeld worden door de kerkelijke verbintenis en zou zij haar leven slijten naast de man van haar keuze.

In de eerste roes der liefde dacht zij er niet aan hoe ginder in het ouderlijk huis een vader en een moeder weenden.

Want liefde maakt ikzucht.

Zij dacht alleen aan haar genot, alleen aan de vreugde, bemind te worden.

Tot eindelijk de waarheid als een spook voor haar ogen oprees.

Dit was haar straf.

Door wreed lijden had zij hare misstap uitgeoefend.

Haar leven was een verschrikkelijk drama geweest en de boze kerel die haar in de ellende had meegesleept vond vermaak in het lijden der rampzalige.

Cartouche herinnerde zich alles en grinnikend verlustigde hij zich nog bij de herinnering van haar smart.

Maar nu de eerste opwindung voorbij was, nu dacht hij wel aan die avond op de heide, toen hij Clothilde's graf liet openen en in de armen der moeder het kinderlijkje vond. En Cartouche was blij, dat hij hier niet alleen lag, want een geheimzinnige vrees bekreop hem...

Clothilde en 't kindje waren in een afzonderlijk graf gelegd.

Hoe kwam het kindje dan bij de moeder? Zijn mannen kon hij vertrouwen en niemand van hen zou zich de moeite getroosten de beide lichamen te verenigen.

Waartoe ook?

Maar wie had het dan gedaan?

Cartouche wilde er niet meer over denken, maar die vraag drong zich altijd weer op.

Bestonden er dan nog geesten?

De kapitein der Pijpelheide lag niet gemakkelijk, al was het bed van dons, al dekten hem satijnen dekens!

En 't duurde lang eer hij in een onrustige sluimering viel.

THE FIRST SETTLEMENTS
IN THE
NARVELANDT

JAN VAN CONTICH
JOHAN VERDIJCK

DE BENDE VAN
BAKELANDT

Deel II

ANTWERPEN
UITGEVERSFIRMA L. OPDEBEEK
1955